

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XX

[Sista kapitlet i bok 1: *Uppståndelsen*]

~Lazarus följde Lord Mediccis grönaktiga, glödande spöke när de flög söderut längs en barrträdsbevuxen kustlinje och mot hamnbyn *Saint Maxime*. Till höger såg han den svaga och oregelbundna kanten av havsstranden, med dess många vikar och halvöar; och under hans snabba flykt kunde strandlinjen ha framstått som bara en studsande dimma, som hoppade fram och tillbaka, om och om igen. Och även med honom i rörelse, till vänster, slog det vidsträckta havet och dess karmosinröda horisont hans öga som ett orörligt havslandskap. Ändå anade Lazarus en subtil, nästan omärklig gradering i gryningens tunna röda linje. Dess svällande strålgans och stigande hetta varnade nästan för en glödande och eldig drake, i hastig uppstigning, och fast besluten att bränna jordens yta med sitt dödliga dagsljus.

Tiden rullade under trummade vingar och Eljos rasande hjärta markerade minutiöst dess gång i bråkdelen. Vidare flög Lazarus, även om de yttersta kanterna av östliga moln glödde i svepande röda nyanser som kunde ha liknat ett kollage av kolossala blodfläckar, utsmetade mot himlens undersida. Han fördubblade sin takt, i linje med Mediccis; ändå fortsatte Anden framåt.

avsiktlig och obruten hast. Tunna linjer strålade ut från havshorisonten, de spred sig utåt och genom den dunkla himlen med ett sken av början på en ett monstruöst, eldigt spindelnät. Massiva strömmar av soluppgång slet upp mot himlen, och så till slut storslagen var denna himmelska uppvisning av gryningen att Lasarus silhuett på avstånd kunde ha liknat en mals skugga mot en massiv vulkans glöd.

Lasarus oro förvandlades till fruktan – och övergick i panik, när han ropade: "Medicci, det finns ingen mer tid!"

"Lite mer, Lasarus!"

"Nej, jag måste sikta inåt landet!"

"Nej! Det är precis där", utbrast Medicci och pekade framför sig mot en klippformation som bildade en lång halvö. "Vi är nästan framme! Skynda er!"

Lasarus bet ihop käkarna, spände axlarna, lutade sig mot vinden och kastade sig fram med en ny hastighet. Han sjönk lågt och skummade över havsytan, hållande hårt i Mediccis häl. Tillsammans rundade de den klippiga udden och gjorde en hård lutning. Fjädrar exploderade över havet när Lazarus skingrade en flock klipplevande fåglar. De slet sig igenom förskräckta vingar, täckte den steniga näset och svängde längre inåt landet för att segla in i en vik av grunda, grönaktiga hav. Viken låg fylld med små, slumpmässigt spridda öar som kunde ha framstått som existentiellt presenterade, spirliknande högar av ärrad och naken klippa. Sammantaget stod de i viken som havsbrända gravstenar av grått, som reste sig ur den bredare grönskan i en vattinig grav.

"Hon är där!" Medicci pekade mot ett par närliggande öar som tillsammans kunde ha liknat en rad nedre hörntänder, kompletta med framtänder, höjda mot himlen. En smal öppning av mörkare vatten skilde de steniga formationerna åt. Och när Lazarus närmade sig havets utrymme mellan de två öarna, fick han syn på en tydlig och till synes förskjutet fläck av en struktur som, från hans ständigt framryckande utsiktspunkt, svälldes till alltmer detaljerade.

"Vad tycker du?" frågade Medicci högt när han föll bredvid Lazarus. "Hon är en lämplig tillflyktsort och avlägset stuvad, eller hur?" I klippornas skuggor märkte Lazarus resterna av ett lutande kuggeskepp, sjunket i aktern och uppåt i fören; och Genom sin unika vinkel i vattnet kunde fartyget ha verkat vara fast beslutet att segla rakt upp i norra himlen om det inte hölls i schack av havsvågorna. Lazarus saktade ner för att bättre inspektera det sneda vraket.

Färgade skrovplankor avslöjade en gång i tiden jämn vattenlinje, och strax under dem, ett täcke

av blekta havstulpaner stack ut från de nedersta sidorna av den utskjutande fören, vilket gav det upp- och nedvända och nedbrutna skeppet det där utseendet av att ha ett benigt vitt skägg. Och det fanns mer, om än obetydligt i minen, som tydde på att fartyget inte helt och hållet var ett livlöst skal till skepp. Lazarus fick syn på stora hamparep som korsade det algtäckta däck, fortfarande fästa vid olika delar av fartyget. Sedan fanns det andra som bara var delvis fästa, med sina obundna ändar som hängde över aktern och dinglede fritt i det mörkare vattnet. Rytmska dyningar av dystra vågor svajade de slitna repen så att de rörde sig i takt och liknade en rad upphöjda och dansande ormar.

Sammantaget kunde fartyget ha verkat av ansenlig storlek; det var dock inte av en sjövärdig konstruktion som kunde ha klarat långa havsresor, utan snarare av ett märke. att ha övervunnit de lugna haven vid kusterna mellan provinssiella kusthamnar. Ändå hade fartyget i sitt exceptionellt förfallna skick inga segel eller mast, och resterna av ett akterdäck låg kollapsat ovanpå huvuddäcket. Och över de flesta av dess algbeklädda plattformar och trasiga balusterväggar låg delar av torkade fiskkroppar utspridda som troliga bevis på tidigare måsmåltider.

Medicci gick mot skeppet medan Lazarus återigen rundade fartyget för att bättre inspektera skrovet efter sprickor och, övertygad om ett till synes stabilt skepp, anslöt han sig till Medicci på huvuddäck. Plankor knarrade under hans nya tyngd. Medicci marscherade tungt och ljudlöst mot skeppets lastrum. "Här inne", ropade han tillbaka innan han försvann in. Lazarus stegade försiktigt efter honom, däcksplankorna stönade vid varje stadigt steg han tog. "Jag bryr mig inte om det", muttrade han, fortfarande andfådd efter flykten. "Är det säkert?" Han slängde svetten från pannan och smekte en knut på pannan.

"Hon är trygg nog för en dags vistelse", ropade Medicci nerifrån, hans röst genljöd genom skeppets lastrum. "Och hennes mage är mörk som natten – väl lämpad för din plåga, jag samlas." Knackande och tappande ljud hördes genom däck, ljud som knogarnas mot trä, när Mediccis dämpade röst tillade: "Hennes skrov är stabilt, med tanke på hennes fallna tillstånd. Jag misstänker att dessa öar skonade henne från många stormars börda. Och hon lutar lite strängt; emellertid – Lazarus? Varför ligger du kvar på däck?"

I slöjan av öskuggor stal Lazarus en sista glimt uppåt av nakna klippformationer innan han klättrade ner i de dunkla djupen av fartygets buk. Hela tiden, klagade han, "Eftersom jag inte är någon vinglös, svävande Spectre Medicci, måste jag hämta andan ibland."

Spöket fnissade. "Du flyger så hastigt, Lazarus; jag anade aldrig något sådant." Lazarus satte sina stövlar tungt på skrovgolvet, vände sig om och korsade armarna.

stirrade tomt i Mediccis riktning. "Jag höll nästan på att dö av solen; jag slog ihjäl en fågel med huvudet; och jag höll nästan på att störta i havet. Och nu ska vi skratta åt det?"

Medicci fnös och hejdade hans munterhet i samma andetag medan han drog flera fastsittande måsfjädrar ur Lazarus hår. "Förlåt mig Lazarus. Jag såg dig aldrig flyga in i en fågel. Är du skadad?"

"Bättre än fågeln", svarade Lazarus och tittade återigen på den rosiga knölen i pannan.

"Jag menar inte att förringa dina olyckor, Lazarus." Medicci steg bredvid Lazarus och granskade hans panna. "Kanske, efter tvåhundra år, har ditt nya sällskap kastat nytt ljus över min egen plåga. Märkligt nog verkar det nu som om jag har goda skäl att frukta döden; och med den känner jag mig mer levande. Inte min död, förstår du, utan din. Om du skulle förgås, skulle jag sannerligen också förgås, tillsammans med min stackars Sophia." Medicci harklade sig, knäppte händerna och avlade en högtidlig ed: "Lazarus, jag ger dig mitt ord på att jag aldrig medvetet ska styra dig in i fara."

Lazarus log svagt och nickade; och Anden presenterade Lazarus vistelseort med öppna armar. "Så här står du, med en liten bula i pannan, men ändå helt säker från solen, eller hur?"

Lazarus föll djupt in i sina sinnen – hans näsa kände smaken av den fuktiga och salta luften, med dess blandning av dofter som utgick från alger, fisk, förmultnat trä och den söta svetten i hans kläder. Lyckligtvis hade den sista kvarvarande stank från fiskaren försvunnit från hans kläder. Han kände de kalla svettpärlorna på sina vingar, nu kylda i det dunkla, havskylna lastrummet. Hans pupiller svällde vida i mörkret och fartygets inre drag tog form. Han kunde se att Medicci talade sanning – fartygets ihållighet verkade solid, med revben och skal väl förseglade. Spöket fnissade. Han kunde känna den onaturliga vinkeln på sina fötter; och han studerade golvet för att upptäcka att dess yttersta plank försvann under en pöl av stillastående svart vatten som sträckte sig över hela bredden av lastrummets akter. Han vände sig om och inspekterade den smalare fören av lastrummets golv, som låg högt och torrt. Han kikade ovanför, genom ingången till lastrummet, för att se den nakna himlen och dess blottade stjärnor. Sedan vände han sig mot Medicci och sa: "Tyvärr går solen upp; och i sitt starkaste sken ska den bränna bort detta mörker – och mig med det."

Lazarus försökte kliva upp på taket när Medicci rusade fram och stoppade honom.

"Oroa dig inte; låt mig. Vila." Spöket flinade och viskade en läkares kryptiska, rytmiska och filosofiska visdom till honom; "Liksom varje åkomma leder till sitt slutliga slut, genom botemedel; så må vi behandla våra olyckor illa och på så sätt ge uppstå till lättnad och lättnad."

"Och vad betyder det?"

"Det betyder att några utspridda trästockar kan förvandla även den ljusaste dagen till den mörkaste natten." Han fnissade och försvann uppe i luften.

Ovanifrån såg Lazarus Medici hastigt försvinna och dyka upp igen, bara för att återvända med nya bitar av skeppets kollapsade akterdäck och lägga dem över öppningen. Och när den sista träbiten hade tagit bort all antydning till himlen, återvände Medici ner och stod bredvid Lazarus för att uppskatta den mörkare undersidan av hans gärningar. "Svart som beck; som du önskar. Vad tycker du?"

Lazarus log trött. "Jaså, tack så mycket – än en gång." Han vände sig bort och klättrade uppför den sluttande durken, mot lastrummets främre del och till skrovplankorna som låg högt och torrt. Nära fören föll han ner på knä och slängde sig på mage innan han lojt blandade om vingarna. I de efterföljande mörka, stilla, skvalpande vågorna och ett knarrande skrov höll han på att vagga honom till sömns när han drog ett plötsligt andetag och rörde på sig. "Medici?"

"Ja, Lasarus?"

"Blir du någonsin trött?"

"På sätt", svarade Medici, "men annorlunda än du kanske tror."

"Hur då?"

Spöket tystnade, troligen i eftertanke. "Det uttrycks kanske bäst genom exempel – så jag ska presentera det så här – kan du minnas ett ögonblick i ditt liv då du led en djup förlust, och med den en sorg så tung att du kände dig tömd på all livslust?"

"Jag kan."

"Underbart", sa Medici. "Om du nu vill, försök att skilja sorgen från ögonblicket så att den bristande viljan var allt som återstod. Och genom dess ensamhet kan du liksom förstå hur en själ känner sig när den blir trött."

"Medici?"

"Ja?"

"Kan man flyga för evigt – aldrig bli trött?"

"Jag har aldrig försökt. Och med den där flygande *ängelbocken* som letar efter allt den kan sluka, tänker jag inte riskera det."

"Asazel?"

"Detsamma. Och jag skulle inte bli lika förvånad om både Azazel och Azrael hade möjlighet att flyga för evigt; medan de färdas runt världen, upp och ner i den, och söker vilsna själar som jag."

"Fram och tillbaka?"

Spöket fnissade. "Jag har lärt mig lite om änglars sätt under mina många år."

döda. De har trots allt ännu inte fångat mig, inte ens när jag rör mig bland dem, fram och tillbaka i världen. Jag har sett hundratals änglar omkring, alla som andar och skuggor – vi diskuterar bara de två eftersom de är sökare av vandrande själar.

”Så dessa änglar söker efter de själar som ännu inte har lämnat världen. Jag förstår”, sa Lazarus. Anden nickade tillbaka. ”Bara de två, som jag förstod från Azrael – Azrael och Azazel söker själar.” Kanske borde jag vara mer nonchalant i deras beskrivning.” Han strök sig över hakan och skakade sedan med ett uppåtppekande finger medan han fortsatte. ”Dessa två är i stort sett de gudomliga tjänarna i Skapelsens Stora Herrgård, som samlar sopor och röran och därmed håller det Stora Huset snyggt och rent.” Medici ryckte på axlarna. ”De går hit och där i hopp om att hitta mig, men jag är inte där, eftersom jag vet hur och var de försöker fånga mig. Min Sophias grav är en sådan plats där Azrael ligger i lur, som en orm i hälen. Ändå låter hon mig alltid fly lika snabbt som hon fångar mig. Det är som en säsongsbetonad lek vi leker – jag låtsas att jag har för avsikt att följa med henne; och hon låter mig fly igen. Och sannerligen Lazarus, jag undrade ofta om jag kanske var den äldsta själen som vandrar på jorden.” Medici knackade på träet. ”Berätta det, min visa och bevingade väpnare.” Vet du varför Gud, efter två århundraden, inte har sopat mig ren från jorden?

Jag är säker på att Han ser mig, lika lätt som vem som helst skulle kunna se en bit skräp eller en trassel av tovtigt hår som blåser runt på golvet. Vad tycker du? Varför det?”

Lazarus fnös en gång innan han fastnade i en stadig snarkning.

~*~

Solen steg högt, bara för att hänga över de två öarna, bada det grundstötta spökskeppet med sina middagsstrålar och bryna de nyvuxna algerna från den gångna kvällen. Pratande måsar samlades på däck, där de strimlade köttet av gäländande fisk. Och så torkade ännu en dags fångst av Fiskögon mot en brinnande himmel. Ändå skadade solen aldrig fartygets mage – Lazarus sov djupt i sin svala och skuggiga sköte.

Middag övergick i eftermiddag medan skuggan från den västra ön kröp över fartyget. Skymningen följde; och när vindarna avtog och tidvattnet vände, övergav måsarna återigen skeppet för att bege sig till fastlandet och lämnade kvällen att jaga bort, ännu en dag av färsktorkad och storögd fisk.

En stor orange måne steg upp ur ett österhav och kastade sitt svala ljus över havet. Och likt en tupp som rör sig vid den första glöden av en gryende dag, vaknade Lazarus till de senare nyanserna av en grånande natt.

”Du sov djupt.” Medicis röst hördes genom lastrummet.

Lazarus försökte samla sig. Han rullade upp sig, stönade, gnuggade sig i ögonen och

smekte sidan av sin kind, som bar tydliga avtryck av golvplankor. Sedan fick han syn på Medici nära skrovets akter, med båda händerna och deras korsade fingrar som höll i motsatta sömmar på sin väst. Han stod där, med en uppenbar värdighet, men knähögt i vattnet.

"God afton." Medici hälsade och gick mot honom ur vattnet, som aldrig krusade sig. "Är du utvilad?"

"Det är jag."

"Nå, jag är glad att höra att en av oss är utvilad", klagade Medici. "Du nekar mig sömn hela kvällen med ditt snarkande."

"Förlåt mig, Medici. Kanske jag—"

Medici skrattade, särskilt åt tanken på ett sovande spöke.

Medvetet reste sig Lazarus upp. Han blängde på Medici med ögon som knivar. "

Borde jag skratta nu?"

En blek Medici stannade tvärt, hans glada uttryck försvann; och Lazarus fnissade vid åsynen av ett förskräckt spöke.

"Du hade mig verkligen", erkände Medici, pekande finger åt Lazarus och återtog steget.

Lazarus flinade nöjt. "Jag önskar dig också en god kväll." Han bugade kort.

Medici stannade framför Lazarus och bugade tillbaka. "Välkommen, ombord på Edens juvel."

"Vems juvel?"

"Eden", svarade Medici snabbt och kompletterande. Han pekade över Lazarus axel mot fören. "Det är skeppets namn. Medan du sov gick jag omkring för att undersöka det närmare; och dess nuvarande tillstånd avslöjar mycket om hennes förflutna."

"Hur då?"

Medici knäppte händerna bakom sig, gungade bakåt på hälar och flinade. "Jag ska berätta för dig, min gode Lazarus." Han sänkte en fundersam blick mot golvet och gick i en tät cirkel och delade med sig av sina fynd. "Det verkar som om hon satt tungt i vattnet och släpade på sig tygbitar och delar till kläder när hon gick på grund. Det mesta av hennes trasiga last vilar nu på den klippiga havsbotten nedanför, kanske kastad av hennes besättning i varje försök att lätta lasten. Det verkar också som om de försökte dra henne bakåt med ett andra fartyg i hopp om att få henne loss från klipporna." Medici himlade med ögonen utan att tveka. "Det var uppenbarligen händelselöst eftersom hon fortfarande sitter. Jag förstod sådana ansträngningar från hennes många bundna rep, det största av dem fortfarande låg exakt arrangerat uppe på däck, med sina brutna ändrar jämnt draperade över aktern. Och naturligtvis, förutom Guds hand, kan bara ett större skepp dra ett mindre skepp." Medici stannade och tittade rakt på Lazarus och nickade. "Jag misstänker att hennes djärva och

Den otålige kaptenen seglade fram i grunda sjöar, med en stolt vind och fulla segel, när han satte kurs mellan dessa motstående öar. Han kanske gjorde klokt i att hålla sig undan dem, oavsett frestelsen eller kostnaden." Sedan ryckte han på axlarna. "Ändå ligger hon här och väntar på sin undergång – en tidigare juvel till fartyg – sedan dess förkastad och glömd av alla men fåglarna och fiskarna. Och vi är troligen hennes sista passagerare innan hon ger sig av vägen till hennes sjunkna last."

"Du har ett skarpt öga för detaljerna", svarade Lazarus. "Jag försöker detsamma när jag har råd."

"Tja, det är bara genom observation. Jag skulle lika gärna kunna misstänka alltihop felaktigt, förstår ni." "Jag tror inte det", föreslog Lazarus med ett leende. "Du verkar utläsa den största sanningen ur de minsta tecken."

Medicci höjde på pannan. "Ord, vänligt mottagna; emellertid kan jag endast genom Guds nåd få veta Sanningen." Han gestikulerade ovanför honom.

"Ska vi nu stiga upp på vattnet för att röra på oss och väcka världen ur dess aftonslö?"

"Ja, verkligen", svarade Lazarus. Han vände sig om och klättrade uppför den vertikala lådan, tryckte på lager av lager. brädorna åt sidan för att avslöja en klar och lysande himmel. Och likt en vaksamt framväxande jordrotta lyfte Lazarus blicken endast i ögonhöjd med det månbelysta däck för att kika över dess yta. upptäckte Spökets hastigt uppstigande ansikte, som tydligt reste sig genom den solida däcksväggen.

"Nå, kom igen; kvällen är din", insisterade Medicci och vinkade åt Lazarus att komma fram med all sin själ.

Lazarus blängde på Spectre innan han klättrade ut ur lastrummet. Han gick försiktigt över det algtäckta däck och granskade ordningen av torkade fiskdelar, lösryckt och splittrat trä och det trassliga repnätet som vävde sig hit och dit; och upp och ner över hela fartyget.

Medicci följde honom tyst, hans uppmärksamhet uppslukad av himlen.

Lazarus vandrade försiktigt mot skeppets upphöjda för. Hans kläder piskade i en varm och stadig bris som blåste mot havet från fastlandet. Han stannade nära fören och studerade dess köl, som bar en delvis utskuren kvinnas nakna baksida, nu avbruten vid midjan. "Juvelen", mumlade Lazarus och tittade runt på däck efter rester av hennes överkropp, bara för att hitta splittrat trä och utspridda rep. Han vände sig mot havet, kammade bort det vindpinade håret från ansiktet och höll det mot toppen av huvudet. Från sin nya utsiktspunkt på fördäck, och medan han kikade runt på den nedre norra sidan av ön mot havet, fick han syn på månens gryende och lysande ansikte. En rödaktig och disig gloria omgav det orangea klotet och gav himlakroppen en olycksbådande och vålnadsliknande fasad. Lazarus stod, orörlig som

en staty, när han bemötte den vida och täta klyftan framför sig. Till slut frågade han: "Hur djupt är havet?"

När han inte hörde något svar vände sig Eljo om och fann spöket självupptaget av en fråga om yttre måttstock. Medici stod med ryggen mot Lazarus, en arm höjd mot den sydostliga himlen. Han kikade mellan två upprättstående fingrar som bildade ett V, genom som han riktade in i dess kärna, en fast siktlinje mot stjärnorna. Sedan förde han ihop fingrarna, vred dem åt sidan och sänkte armen för att få de två pekande fingrar i jämnhöjd med horisonten. Och i en enda rörelse urskilde han den exakta riktningen, för den avlägsna ön Korsika. "Fågelvägen, så kan vi också", funderade han högt, stödde händerna i höfterna och betraktade korphavet.

"Medici?"

Anden snurrade omkring likt en nedsänkt och plötsligt förskräckt mästare i konst, oväntat sliten från en extraordinär och abstrakt värld av extrapolering. "Åh, ahem – ja, Lazarus?"

"Vet du om havets verkliga djup?"

"Jag tror det", svarade Medici. "Och det beror verkligen på det, Lazarus. Det finns vissa delar av det som inte är djupare än dina stövlar är höga. Sedan finns det andra delar, som inte är mindre grunda än molnen är höga." Han stannade strax före Lazarus och förklarade. "Man kan tolka havets yta som mycket likt landytan, med dess högsta berg och djupaste dalar. Dessutom flyter världens vatten i vågor, ungefär som jordens eter blåser i vindar."

Lazarus nickade och svepte över havet, samlade dess djup i ett nytt ljus. Han kastade en blick mot himlen och sökte bekräftelse. "Så djupt som molnen är höga, säger du?" "Ja, och ännu djupare; jag vet, i dess yttersta kretsar."

"Hur vet du detta?"

Medici suckade, korsade armarna och gungade bakåt på hälar. "Detta vet jag, för världen har sagt det till mig. Under mina många kroppslösa år har jag sett mycket av jordens yta. Jag har rest fram och tillbaka i dess alla möjliga terräng; både högt och lågt. Från de högsta molnen och de högsta bergen, till de lägsta haven och de djupaste vattnen under jorden, sökte jag efter helvetets vistelseort. Sannerligen, haven är vidsträckta, varierade och djupa – tillräckligt för att verka som sina egna mörka och dystra världar."

Lazarus vände sig tillbaka till Medici efter att ha tittat över kortleken. "På ytan ser det inte så djupt ut."

"Sant", svarade Medici, knäppte om sina sömmar med båda händerna och antog

en stolt statsmans hållning. "På ytan ser det mesta så ut – enkelt, ofarligt och kanske till och med fridfullt. Ändå avslöjar även en vanlig sten, när den väl välts omkull, ofta många mystiska fasetter och dolda verkningar under den – mestadels oattraktiv." Han gjorde en intensiv och grundlig inspektion av skeppets däck, tänkt att leta efter nyfikna öron eller spionerande åskådare. Sedan flinade han och viskade: "Under mina tidigare dagar som alkemist välte jag många ovända stenar, så att säga ; driven att gräva fram många av världens fantastiska okända varelser. Och allt detta, medan kyrkan förblev lika klok – förblev mitt arbete hemligt för nyfikna ögon." Han fnissade torrt.

"Varför gömde du ditt arbete?" frågade Lazarus.

I en melodramatisk uppvisning av besvikelse fnös Medici och släppte sin nu livlösa armarna bredvid honom. "Det är så byborna gör – särskilt de som drabbas av även den minsta mörkrets skugga, eller ser sina egna skuggor som efterföljande demoner och djävlar, som i hemlighet förföljer för att stjäla deras själar. Jag bodde en gång i en stad, full av sådant kyrkoinspirerat kommunalt trams. Och som en alkemist för dagen, som sökte *de gamles elixir* och dess botemedel mot dödens plåga, krävde även de minsta detaljerna i mina studier yttersta sekretess."

"Ändå är det bra att läka lidande; så varför, hemlighetsmakeri?"

"Varför – frågar du?" frågade Medici och skrattade till synes i misstro. "För att inte väcka misstankar hos en stad, väcka en allmän rädsla och finna mig själv stående inför kyrkomötet och försvara mig mot anklagelser om kätteri och häxkonst. Därefter skulle jag marscheras till torget, döpas i tjära, sättas i brand och tjäna som ett föredömligt exempel på stadens lysande och krönande kyrkofackla." Lazarus kisade mot de målade bilderna, som snurrade i hans sinne.

Medici harklade sig. "Lazarus, jag vet inte om du är medveten om det; men kyrkan bränner faktiskt människor levande för långt mindre brott än att utöva alkemi, fysiologi eller en liknande disciplin, utan en vederbörligen utsedd övervakare för kyrkan ."

"Jag minns att sådana brännskador nämndes", medgav Lazarus, nu funderande över katakombfångens förmodade öde. "Att bli bränd till benen."

"Till aska och stoft, till och med", bekräftade Medici med en antydning av avsky. "De bränns för att hålla den underdånige dåren under påvligt styre." Han skakade på huvudet. "Året innan jag gav mig ut på min sista resa utomlands lyste torget starkt upp vid varje nymåne – starkt av de brinnande kropparna av rådets anklagade. Och de rituella bränningarna iscensattes så rutinmässigt att stadsborna började gömma sig i sina

hem och i hemlighet fördöma kyrkan. Jag höll med dem och, även om jag inte var lika passionerad som de flesta, tillät jag mina gäster öppenheten att uttrycka sin upprördhet över massavrättningarna. Det var inte förrän en särskild incident inträffade som upprörde även de mest inflytelserika stadsborna. Jag var fruktansvärt arg, och min Sophia grät – liksom många av oss som kände den anklagade pojken. Pojken led fruktansvärt av kyrkorådets händer .”

”Vad gjorde pojken?” frågade Lazarus.

”Inget betydande, vilket vi var medvetna om”, svarade Medici defensivt. ”Jag borde säga att pojken betedde sig lite annorlunda än sina jämnåriga; och kanske var hans utseende lika märkligt. Han var ganska aktiv och rastlös; hans tankar vandrade iväg, och han talade ofta så brett och i sådan hast att hans ursprungliga avsikter ofta hade undgått honom redan innan han hann avsluta sina ord. Men jag trodde verkligen att han hade fler försonande egenskaper hos sig än de flesta busiga pojkar från hans elva år. Han hette Stephan och genom Sophia blev jag ganska förtjust i både honom och hans lika slående mor, Magdalena.” Medici steg mot kanten av skeppet och stack händerna i fickorna. Han studerade de nakna klipporna på ön vid kusten.

Medici fortsatte, med ryggen mot Lazarus; ”Stephans föräldrar var goda, gudfruktiga och pliktrogna människor. De var högt uppsatta adelsmän innan de förlorade en rad av betydande investeringar och att falla in i en mer – hur ska jag säga – kanske en mer försiktig livsstil.” Medici ryckte på axlarna. ”Tja, de var inte reducerade till bara fattiga, märk väl; även om många av deras tidigare, ädla bekanta blev alltmer och bekvämare mer otillgängliga. Ändå förblev våra dörrar öppna för dem, eftersom Sophia och Magdalena hade utvecklats till att bli som systrar med åren. Rika, fattiga eller inte; inte ens Gud och Djävulen, som arbetade som ett, kunde ha separerat dem med ännu mer utrymme än vad som kunde finnas mellan en knapp och dess tråd. Dessutom, vad var rikedom för Magdalena när Sophia ofta bar min handväska till stadens butiker för en gemensam runda av överdådiga utgifter? Sophia var ivrig att behaga henne; ändå brydde jag mig inte om min handväska framför den. Mina discipliner krävde trots allt det mesta

av mina dagar, vilket gav Sophia gott om och ledig tid för sig själv. Och utan att mitt arbete påverkades negativt, gav Magdalena och Stephan Sophia en riklig uppmärksamhet som jag inte hade råd att lägga på henne. Således, allt som allt, tjänade det alla.”

Anden vände sig om och närmade sig Lazarus. ”Hur som helst hade Stephan många av sin mors drag, förutom hennes distanserade, *norrländska* accent. Hans hår var av den ljusaste nyans jag någonsin sett – det var nästan vitt. Och hans hud var så mycket blekare än,

till och med Sophias ljusa hy, att den djupa glansen från hans blå ögon tycktes kasta en kuslig stråle, likt azurblå kristaller, placerade framför en låga. Det var ungefär som samma kusliga blick som din, Lazarus. Ändå fanns det mycket mer hos honom än bara ytan.”

”Stephan var påfallande smart och listig för sina unga år. Ändå, i djupaste bemärkelse – kanske till och med i hans själ – kände jag att hans blotta existens bar en fruktansvärd förbannelse och en gudomlig mening i detsamma. Sannerligen kunde jag bara bevittna hans gärningar ett ögonblick och bli helt upprörd och vörtnadsfull; eftersom pojken uppvisade en oroande och ovanlig orienteringsförmåga, särskilt i stunder där de flesta människor riskerade att tappa all balans. Även med hans obestridliga förmåga – som jag med säkerhet kan intyga genom att jag varit en rigorös och disciplinerad utövare av förnuft och reflektion – oroade hans fortsatta demonstration av den mig ständigt. Och vid de många tillfällen då Stephan visade upp sin egenartade gåva kände jag detsamma: jag kände mig lika delad och sliten mellan två motsatta delar av mig som förblev, orubbligt i oförsonliga konflikter med den andra. Ändå dröjde den slitna känslan aldrig kvar, eftersom mina tankar tycktes bosätta sig i ett nyskapat utrymme, av jämlikt avstånd, mellan mina motsatta och stridande ändar.” Medici lade handen på hans panna, kanske för att kontrollera den om det fanns tecken på feber. Han sökte upp stjärnorna medan han bekände: ”Och i det till synes döda rummet av nyfunnen tystnad, bortsett från förnuftets och känslans motskridande skrik, verkade det som om jag tryggt kunde bevittna Stephans gärningar på avstånd; och med förundran se på medan pojken arbetade mina ständigt sviktande sinnen i ett välkomnande men besvärande tillstånd av sinneslöshet.” Han sänkte handen och tittade tomt på Lazarus innan han skakade på huvudet.

”Vad gjorde Stefanus?” frågade Lazarus.

”Tja”, sa Medici, drog efter andan och uttryckte tydligt oro i detsamma, ”Stephan hade en tendens att drabbas av plötsliga episoder – eller anfall – där han inte var riktigt medveten om sig själv. Hans anfall var ofta långvariga och kanske störande för en intet ont anande åskådare, eftersom han snurrade runt på plats, med armarna utsträckta, och stirrade rakt uppåt. Inget högt rop, handklappningar eller direkt beröring stal hans uppmärksamhet. Man kunde vila handen över pojkens uppåtvända ansikte och han snurrade under det; men om någon rörde sig för att blockera hans arm eller hindra hans snurrande, brukade Stephan bli rasande tills han kunde fortsätta snurra. Sannerligen, under dessa ögon var helt omedveten om allt som hände omkring honom och mindes absolut ingenting efteråt. Det var som om en osynlig slöja hade lagt sig över honom och fullständigt avskilt hans sinnen från världen. Och i detta märkliga och till synes avskurna tillstånd av sig själv, skulle bara *snurra – och snurra – och snurra*. Jag måste erkänna att, även för ett ögonblick, den blotta

Åsynen av hans spinnande fick mig att oro mig – och jag kände att jag var på väg att tappa fotfästet, även när jag inte stod upp. Magdalena och Sophia hade dock för länge sedan vant sig vid pojkens frekventa spinperioder och låtsades inte märka det.” Medici skakade med fingret mot Lazarus. ”Och jag skulle våga anta att om pojken klättrade upp på deras huvuden för att spinna, och jag gav ens den minsta antydning eller meddelande om en *'Spinnande Stephan'* mitt ibland dem, så skulle jag säkert dra

dubbelt så mycket vrede för att jag uppmärksammade dem på det. De konspirerade alltid mot mig på det sättet – de två.”

Lazarus vände sig bort med ett tyst flin och blåste ut en omgång humor ur sin näsa.

”Borde du skratta?” frågade Medici med en högdragen uppträdande innan han fortsatte; ”Ändå kunde jag inte lätt avfärda det, eller låtsas bortse från det, särskilt med så många värdefulla kärll och piedestaler som låg inom en snurrande arms räckhåll – och med rader av ömtåliga artefakter som kantade varje vägg i herrgårdssalen; jag kunde inte blunda.”

Medici korsade armarna, nickade och lutade sig närmare Lazarus, som om han delade med sig av en hemlighet. ”Ändå fanns det stunder då Stephan fick sina anfall, och kvinnorna var någon annanstans, vilket lämnade bara jag och pojken tillsammans.” Han lutade hakan framåt för att antyda kommande och hemliga detaljer, som han delade med sig av; ”Vid ett särskilt tillfälle föll Stephan i en besvärjelse där han började snurra rakt under en entré, hans utsträckta armar passerade upprepade gånger en stenpelare bara den minsta grad. När jag upptäckte det placerade jag ett ljusbord och en stol bredvid pojken och den fasta pelaren; och i ett gott ljus studerade jag det lilla mellanrummet mellan hans förbipasserande fingrar och den närliggande stenen. Han *snurrade – och snurrade – och snurrade*; och jag vände aldrig min blick från det korta mellanrum som han skapade med varje rotation. Jag letade efter det minsta lilla skiftande mellanrum, där hans förbipasserande fingrar kunde tendera mot eller bort från den fasta pelaren; men i varje förbipasserande av hans fingrar fanns det absolut ingen märkbar avvikelser från det mellanrummet. Under den längsta tiden snurrade Stephan perfekt på plats. Så anmärkningsvärt som det var, var det oroande.” Efter en flyktig paus ryckte Medici på axlarna och erkände: ”Jag var lite uppslukad – av vin – kanske lätt berusad när kvinnorna återvände för att upptäcka min fortsatta studie av Stephans rörelser.” Spöket tittade ner och gnuggade sidan av ansiktet i vemodig återhämtning, och fortsatte: ”Kvinnorna jagade ut mig från herrgården; kastade ut min stol och vinflaska; och sa åt mig att gå och mäta utrymmena mellan träden.”

Lazarus fnissade, samlade sig halvt och frågade: ”Vad gjorde kyrkan med Stefanus för hans attacker?”

”Åh, det var inte på grund av Stephans attacker – när Stephan snurrade runt förblev han tyst.”

Church blev misstänksam mot Stephan när han öppnade munnen – pojken hade verkligen en tunga. Han var mycket lik sin mor i det avseendet. Jag menar inte att han talade vanvördigt eller med en grov tunga. Tvärtom var han ganska vördnadsfull och värtalig, till och med för att visa älskvärdhet i sina mest skoningslösa kommentarer. Problemet med Stephan var detta: om en idé började dyka upp i hans huvud, talade han om den redan innan den nya idén helt hade slagit sig inom honom. Ibland var han tvungen att hejda sin tunga tills idén hann ikapp hans alltför frestande önskan att uttrycka den. Sannerligen verkade han oförmögen att reflektera över en tanke tillräckligt länge för att bedöma dess värdighet eller lämplighet innan han delade den högt. Således, om en idé formades i hans sinne, formades den också i sinnena hos dem i hans omedelbara närhet, genom tunga – utan undantag sa han vad han tyckte på bekostnad av allt annat.

Just den här detaljen om Stephan irriterade mig mycket – ännu mer än hans spinnattacker – särskilt när han öppet samtalade med en närstående och frekvent besökande vän till sig vid namn 'Victor'. "Medicci lade händerna i höfterna, spetsade läpparna och nickade. "Och precis som Stephans spinnattacker låtsades Sophia och Magdalena att de inte hörde pojkens uppenbara och pågående samtal med sin vän. Jag gjorde min bästa roll, att inte lyssna. Det var ändå en verkligt skrämmande uppgift för mig att bita i sängen när kvinnorna sporrade Stephan till personliga och detaljerade samtal med hans vän och betedde sig som om Victor var en del av samma familj. Genast viskade kvinnorna till Stephan att han skulle fråga Victor om han ville följa med dem på en promenad i herrgårdens ägor; eller delta i en vagnstur till stan; eller till och med äta middag med oss på själva slutet av samma bord."

Lazarus skakade på huvudet i uttrycklig förvirring. "Varför upprörde Victors närvaro dig så mycket?"

Medicci höjde på pannan och konstaterade tydligt: "Victor har aldrig existerat."

"Ändå påstod du att Victor var Stephans vän, eller hur?"

"Jag sa att Stephan hade en närmaste vän vid namn Victor – bara det att hans vän inte var verklig. Dessutom ville Stephan inte tillåta sig några andra vänner, förutom denne 'Victor',"

som han uttänkte, helt och hållet ur sitt sinne sin fantasi."

"Och kyrkan fick veta att Stefanus hade uttänkt sin vän?" frågade Lazarus.

"Javisst; nästan omedelbart", bekräftade Spöket. "Således kallade kyrkorådet Stephan till edsvuren bekännelse och fullständigt vittnesmål. Innan dess försökte jag övertyga pojken att återkalla allt om Victors existens; men under förhöret besvarade hans rastlösa tunga rådets alla frågor, uppenbart och utan hänsyn. Till slut vägrade han att avfärda sin förmodade vän. Istället retade han rådets äldste upp och antydde att de kanske var svaga genom att säga att 'gamla män lider'."

från försämrade ögon, svaga öron, döende hår och döende hud.” Medici skakade på huvudet. ”Jag borde aldrig ha haft det där samtalet om åldrandets detaljer med Stephan. Pojken hade sannerligen en okontrollerad tunga.”

”Ändå fördömde inte rådet öppet Stephan förrän han stod tydligt inför dem och inledde viskande samtal med Victor. Kyrkan beordrade omedelbart att han skulle placeras i strikt förvar för observation; varefter de upptäckte hans snurrande anfall. Bara en dag gick innan rådets äldste kallade Magdalena inför sig, för att hon skulle bevittna deras fynd. Desperat och fruktansvärt bedrövad vädjade Magdalena om mitt sällskap, och med det, allt inflytande som en respektabel stadsläkare kunde erbjuda. Således följde jag henne till rådets oratorium i hopp om att övertala kyrkan att frige Stephan under min särskilda vård; rådet hade dock redan fattat en dom om pojkens tillstånd. I sitt formella dekret uppgav de att Stephan led av en sällsynt åkomma, som krävde en allvarlig ordination av grovt tillämpade behandlingar som föll utanför de 'anmärkningsvärt uppskattade men begränsade förmågorna hos vanliga läkare'.”

”Vad blev domen?”

”Oavsett vilken sorts behandling de än skulle kunna ordinera – och mer därtill”, muttrade Medici. ”I Stephans fall påstod de att de hade upptäckt att han led av att vara under kroppslig påverkan.” innehav av en Succubus.”

”Och vad är en suc— ja—”

”Det är en kvinnlig demonande – som rådet tydligt beskrev det – som fäster sig vid en dödlig man, genom andlig förförelse, för att dra till sig hela hans essens. Kyrkan upptäckte att hondemonen gick under namnet *Lamiamubus*, eller en liknande namne; och efter noggrant prästerligt övervägande kom de fram till en kortfattad slutsats att djävulsanden på något sätt hade trängt in i Stephans drömmar och uppenbarat sig för pojken, helt enkelt som 'Victor', innan hon kränkte hans själ.”

Lazarus ryckte på axlarna. ”Victor?” Han drog ett djupt andetag. ”Hur fick kyrkan veta demonens riktiga namn – denne '*Lamia*—?’”

”—*mubus*”, avslutade spöket namnet. ”Konciliet hänvisade formellt till en anmärkningsvärd biskops påstådda påvliga register, öppet benämnt '*En maskhund*', eller något liknande – detaljerna kring deras påstådda fynd undgår mig fortfarande, särskilt eftersom jag verkligen tror att de hittade på en förhastad förklaring för att övertyga och stilla en arg församling.”

Lazarus kisade när ett uttryck av misstänksamhet bryggdes i hans ansikte. Han kontrade Medicis påstående; ”Jag minns inte en '*Maskkanon*'; däremot läste jag

av en helig *kanon*, nedskrivna av biskopen av *Worms*. Kan det ha varit din avsedda referens?"

"*Kaniker – biskopar – maskar – jag* minns inte kyrkomötets exakta ord,"

Medicci erkände med ett föraktfullt uttryck och slängde löst med fingrarna.

"Jag var trots allt vällärd i alkemins konst och tjänade pliktstroget som praktiserad läkare; ändå var jag bara något bevandrad i liturgiska seder." Han skakade på huvudet och suckade. "Ändå var Stephan en skör pojke; hans upprepade piskningar och öppna sår fick hans blod att vända sig. Jag vädjade till kyrkan att låta mig träffa och behandla Stephan under strikt prästerlig övervakning; ändå nekade rådet all tillgång till pojken. Istället, och mot mitt uppriktiga råd fortsatte kyrkans präster och läkare med en ordination av '*huvudsmörjning*', tillsammans med en strikt '*urtiklingskur*'."

"Vad är *huvudoljning*?" frågade Lazarus.

"Det är en praxis av prästerlig precision där tre utsedda agenter inom kyrkan sänker ner bakhuvudet på en besatt person i en skål med invigd olja. Den första agenten administrerar oljan och gnuggar den över personens ögon, näsa och mun, uttryckligen för att tvätta bort all uppfattning om onda andar. Den andra agenten administrerar muntligt bönefulla skrifter under appliceringen, för att hindra närstående demoner och djävlar från att smutsa ner oljan. I samma ögonblick välsignar en tredje utsedd agent personens andedräkt med ett obrutet flöde av svavelhaltig och sublim kalkrök och blåser den exakt in i den besattes ansiktsöppningar. Sammantaget är processen ganska långdragen och komplicerad och kräver tre dagar och tre nätter av fortsatt förskrivning."

"Jag har hört talas om det, men vad är en *urineringskur igen*?" frågade Lazarus.

"Iglar är som flodmaskar som tuggar sig igenom huden och livnär sig på kroppsvätskor. Kyrkans läkare fäste en saftig hög av dem på pojken *Ijumske* för att dra i sig allt hans gift. Det var det sista vi hörde talas om Stephens försämrade tillstånd; och tre dagar gick innan de begravde honom."

Lazarus drog tillbaka huvudet i förvirring. "Hans sår var inte på ryggen? Var piskade de honom?"

"De vägrade att säga något; och vi såg aldrig pojken kropp eller hans ensamma gravsten – Stephens sista viloplats blev en blekande gåta för oss alla." Spöket ryckte på axlarna. "Ändå var pojken skör och säregen på sitt eget avskilda sätt; ändå var aldrig besatt, förutom med ett underligt men sant sinne och hjärta. Sammantaget gick han till en välbevakad grav, för alltid lojal mot sin spöklika vän. Och jag misstänker att Stephan nu är tryggt i himlen, utom sig själv, och kanske för alltid snurrar och pratar med sin vän Victor."

”Det var mörka tider”, förklarade Lazarus med en suck.

”Det var en mörk tid för alla”, bekräftade Medici, ”särskilt för personer, både dåraktiga och visa, som inte lätt hade råd med sin tionde till kyrkan. Och för oss som kunde, och som var lärda, och som vågade kasta en strimma av ljus eller hopp i kyrkans långa och vidsträckta skuggor, var det verkligt fruktansvärda tider.”

”Men med din rikedom hade du lätt råd med din tionde, eller hur?” frågade Lazarus och antydde att Medici kanske hade lidit mindre än de flesta.

Spöket nickade. ”Det stämmer; det gick bra för mig, även med de alltför generösa tionde jag gav. Kyrkan var särskilt förtjust i de rika. De krävde precis tillräckligt från de välbärgades kassakistor för att hålla de rika på plats och beskattade dem samtidigt hårt, så att de inte blev rikare än de var. Kyrkan tillät bara sig själv, sina fiskala och påvliga agenter, och sina lojala vasaller av adeln att öka sin förmögenhet. Ändå gav jag välgörenhetsfulla tionde och vänliga ord till prästerskapet innan jag skickade iväg dem, och förbannade tyst själva marken de gick på.”

”I hemlighet fann jag dessa självgoda och självupptagna män i kyrkan fullständigt föraktliga. Jag föraktade dem och liknade deras öde vid en stor flod av tröga iglar som drog ur sig de materiella ägodelarna och ansträngningarna hos alla personer de kom i kontakt med. Och i utbyte mot sådana materiella vinster erbjöd de bara värdelösa auktoritetsord, kostsam avlösning och falska löften om himlen. Sannerligen förväntade de sig verklig och påtaglig egendom i utbyte mot att yttra bara struntprat i form av religiös och politisk retorik. Och oavsett om deras konfiskeringar bestod av några harar och plockade grönsaker från en bonde och hans hustru, eller en börs med guld och flera hästar från en herre och hans dam, ansåg dessa män att deras ord, böner och löften – deras babbler – var lika värdefulla som vilken skatt som helst, oavsett belopp, som läggs på någon person. Trots allt var löftet om evigt liv i deras ögon lika värdefullt för en fattigman som för en kung. Och även om tanken på odödlighet tillfälligt kunde stilla hungern i en svältande mage, eller till och med lossa dragsnörena i den trångaste börs, är den bittra sanningen denna: man kan inte fylla sin mage med ord, innan man rider till staden för att be, i hopp om att förbruka ett löfte. Även kyrkans tröga, odugliga och babblande män visste detta; och det var just därför de krävde av alla vad de än vägrade att försörja sig själva: jagat vilt, skördade grönsaker, väluppödda hästar, familjeförtjänta förmögenheter och svetten och arbetet från alla smeder inom alla hantverk. Och all den rikedom som de samlade på sig från

ansträngningar från både fattiga och rika, de krävde som förfallna betalningar av livslånga tionden som de var skyldiga kyrkan.”

”Tionde?” frågade Medici skeptiskt innan han orkestrerade ett nytt resonemang.

”Att avsättas för Gud? Trodde dessa män i kyrkan att de var Gud?”

Spöket strök kort över hakan i en melodramatisk uppvisning av kontemplation. Sedan fnissade han och kontrollerade sina uträkningar högt. ”Om jag minns rätt lider Gud inte av hungerns kval, och inte heller går han fram och tillbaka på en häst; inte heller går han in till staden för att göra omåttliga inköp.” Medicis humör förmörkades och han tittade rakt på Lazarus. ”Nej, dessa tionden avsattes för kyrkans prästerskaps och dess nära sällskaps blodigelliknande och överdådiga livsstil. Och för min egen del övervägde jag Prästerskapet, en massa, som inget annat än gemensamma hålor för disciplinerade tjuvar, var fast beslutet att konfiskera alla gudfruktiga folks rikedomar. De agerade på i stort sett samma sätt, som en mödosam och försvagande sjukdom skulle kunna – de betedde sig precis som en spridande och ohämmad infektion. Deras metod var inte okänd för mig, vilket jag kan intyga, även gradvis. För det första skulle prästerskapet förorena vanliga människors sinnen med dess korrumpning av vanliga sinnen, sådd av onödiga frön av misstänksamhet, oro och självtvivel. För det andra skulle prästerskapet stadigt korrumpera de drabbade folken genom att regelbundet administrera dem i det uttryckliga syftet att ersätta alla deras tidigare känslor av förtjänst och dygd med försvagande känslor av ovärdighet och skuld. Slutligen, när folket var som svagast, och slutligen trodde att de var den enda orsaken och verkan av varje otäck och skamlig händelse i världen, skulle prästerskapet göra sitt försök att förtära dem, nästan till döds – men inte helt och hållet – eftersom det förlitade sig på, och stadigt hämtade inspiration från, deras fortsatta materiella värde. Och slutligen skulle prästerskapet använda detta nyfunna värde för att besmitta ännu fler massor av tidigare nöjda och intet ont anande folk, för att främja sina jordiska vinningar. Faktum är att denna metod för mass- och upprepade smitta till stor del var utformad för att spridas som en pest av kollektivt slaveri – allt för att samla mer rikedom för den världsliga kyrkan, i form av odödliga tionden.”

”Tionde, för Gud?” frågade Medici igen, lutad mot en fristående del av balustraden medan han vände blicken mot havet. ”Kyrkan kände ingen blygsamhet eller empati i deras osläckliga längtan att plundra varje världslig ägodel – från konfiskeringen av en bondes ynkliga grönsakskorg till beslagtagnandet av var tredje häst i dess provinser; deras monstrosa aptit blev aldrig mättad. Och jag kan försäkra er om att kyrkan aldrig gav böndernas grönsaker till de hungriga eller behövande; och de offrade dem sannerligen inte till Gud som ett brännoffer. Jag ska berätta exakt vad de gjorde med dem – de tog dem själva. Överviktiga präster, biskopar och tiondeindrivare åt av dem, bara för att sedan slamma sina egna gödda svin med de matportioner som återstod längre än en enda måltid; och lämnade bönderna att trösta sina gråtande och svältande barn, som led igenom ännu en kväll med skålar med kokt gräs med en

en antydning till örter.”

Medicci vände sig mot Lazarus och nickade. ”Jag har sett det med egna ögon, säger jag dig; jag kände den fete prästen och hans svingård, och de olyckliga bönderna också.” Medicci flinade. ”I hemlighet gav jag den svältande familjen tre getter, två leksaker till de två barn, en generös börs med mynt, och jag höll dem vid deras ord att de aldrig skulle bekänna det – särskilt inte för kyrkan. Jag ville ju trots allt inte att ens ett enda ben, sena eller hår från de tre getterna skulle falla ner i svinträget, bara för att mata den fete prästen, hans medhjälpare och fler gödda svin. Och bönderna var oerhört tacksamma, medveten om att jag hade riskerat att hela min egendom konfiskeras för att ha gjort en donation utanför prästerskapets skattkammare. Familjen höll sitt ord och erkände ingenting i saken; och de kokade aldrig gräs igen. Kort därefter blev familjens far en av mina kära och betrodda tjänare; och så småningom en som bar mina kvarlevor till dess slutliga viloplats.” Medicci suckade och log. ”Visst, vi kunde inte ha försörjt varje bonde i provinsen; ändå fann Sophia och jag i våra hjärtan en djup tröst i att ha kunnat erbjuda en strimma av hopp till minst en familj i nöd.”

Lazarus log. ”Jag är säker på att de var evigt tacksamma för din vänlighet. Och jag tror att jag kanske vet, om än på minsta sätt, hur du måste ha känt dig. Jag gjorde en gång något liknande.”

”Åh?” Medicci drog tillbaka hakan. ”Berätta gärna, om du får.”

Lazarus kvävde ett fniss. Uttryck av blygsamhet och förlägenhet fyllde hans ansikte när han erkände: ”Sannerligen, det var inte lika djärvt eller bestående som din vänlighet.” Han ryckte på axlarna. ”Ändå, när jag en gång bodde i klosterkatakomberna, tog jag med mig en portion av min mat till en hungrig fånge; trots att min far hade instruerat mig att äta all min mat och förbjudit mig att gå nära fängelsecellerna. Det oroade mig att trotsa sådana order; men tanken slog mig ännu mer: att jag kunde äta all min mat och lämna en annan helt utan, särskilt när det fanns tillräckligt med mjöl att dela. Och medan jag åt kvällsmat visste jag att om jag åt all min mat – och inte delade något av den med en hungrig själ – då skulle jag känna mig mer tom efteråt än om jag bara hade luktat på maten och aldrig tagit den första tuggan av den. Jag kunde inte förneka denna tanke mer än jag kunde acceptera min plikt att lyda de order som gavs mig; så jag avfärdade mina plikter och hjälpte fången i hemlighet – till och med att försöka befria honom från hans fångenskap.”

”Och befriade du honom?”

”Han vägrade, ty han ansåg sig redan vara fri.”

”Tja, som det sägs, 'Fina vänner kommer från svältande män, mätta'. Jag är säker på att han var

djupt tacksam för dina osjälviska insatser, Lazarus.”

”Jag tror att han var det”, sa Lazarus strålande. ”Och efteråt, trots att jag inte hade lydt mina plikter, kände jag mig mer mätt än om jag kanske hade ätit tre getter hela.”
Medicci skrattade. ”Jaså. Det var precis den känslan jag kände. Vem var han, den här fången?”

Lazarus leende bleknade. Han sänkte blicken. ”Jag visste aldrig hans namn. Ändå sa han att jag bäst skulle kunna minnas honom som *'Fattig man i Kristus'*.”

Mediccis munterhet försvann när han kommenterade: ”Jag antar att det fanns många sådana ödmjuka och hängivna folk, sedan länge döda och bortglömda, som kunde bli ihågkomna och hedrade med en sådan passande titel med vaghet och ärorik utmärkelse i densamma.”

Evigt välsignad vare denne man, som ni minns som sådan, Lazarus. Det är en titel som vilken påve som helst skulle kunna avundas; ändå kommer den med en vanlig mantel, som ingen skulle våga ta på sig.”

”Ja”, bekräftade Lazarus, ”det är passande; och jag ska minnas honom på det sättet.”

”Passande nog”, anmärkte Medicci innan han sträckte upp ett enda finger för att förklara: ”Och med liknande granskning, träffande tillämpat, är detta uttryck lika passande: även om kyrkan svämmar över som ett svullet överflöd av fetma, överdåd och säregenheter, ska du aldrig höra en kyrkoman öppet skryta med det genom att kalla sig *'Kyrkans rike man'*.” Om han verkligen hämtade sin rikedom från dess påvliga börs, skulle han trots allt aldrig öppet erkänna det, av rädsla för att förlora sin livskraft. Och om han var en kyrkoman som ärligt talat inte förvärvade sin rikedom från dess kassakista, skulle kyrkan kräva av honom all redogörelse för hans fortsatta framgång i form av ytterligare tionde. Således finns det många sådana rika och fromma män i kyrkan, levande och må bra, och som sanningsenligt skulle kunna bära en sådan definierande och pompös titel; ändå skulle ingen ärligt och öppet göra det. Vet du varför, Lazarus? Jag ska berätta.
Ur mitt personliga perspektiv liknar kyrkan föga mer än en förgylld och glorifierad hög av larver som livnär sig på förruttnelsen av en långsamt kvävande mänsklighet; allt medan den ensam håller intet ont anande människor nära döden med sina upprepade utsöndringar av fromt gift.

Lazarus tillrättavisade honom. ”Dina vanvördiga ord har oroad mig mycket ett tag.”
Du bör avstå från att tala så hårt mot kyrkan och dess Guds tjänare.

Jag vill inte fortsätta höra talas om det.”

Mediccis plötsliga uppvisning av förvåning bröt samman i skratt. Han slog ut armarna, i en uppenbar uppvisning av självpresentation. ”Ska jag ställas inför kyrkomötet, när de förblir döva och blinda för min blotta närvaro? Ska prästerskapet finna mig skyldig till kätteri eller häxkonst och konfiskera mina världsliga ägodelar, när jag inte äger ens en strimma kött för mig själv? Ska jag lida en andra dö

eld? Är något sådant ens möjligt, att de döda borde frukta döden? Skall jag finna helvetet, för hårda ords skull?" Medici sänkte armarna. "Jag har försökt – utan resultat."

"Du framstår som en bitter själ", anmärkte Lazarus tydligt. "Hur fick du tillgång till himlen, när ditt hjärta—"

"Gud vet", inflikade Medici och suckade, "jag bär en börda av förbittring mot kyrkan. Och med goda skäl, eftersom Herren Gud själv inte kräver någotdera av det." en *Kristi ställföreträdare*, inte heller en armé av präster, inte heller ett upphöjt och välvt marmortempel, för att kunna umgås med Hans hjord. Ända sedan Adam och Evas och deras barns dagar har Herren talat direkt till dem, genom deras egna hjärtan. Och han hör oss även nu i våra privata böner till Honom. Var finns det en plats eller roll för kyrkan i det?

Det finns ingen annan, säger jag, än omdirigeringen och korrupperingen av kommunikationen med det Gudomliga."

Stönen från spända och expanderande träplankor ekade genom fartyget; och en förkrossad flock måsar som vilade på däck exploderade mot himlen, mot stranden. Medici steg fram och tilltalade Lazarus lite mer personligt. "Jag skulle vilja göra det känt för dig, Lazarus, att jag inte föraktar min Herre Gud bara för att jag ifrågasätter kyrkan." De två ska aldrig bli ett. De hör inte naturligt ihop. Det fanns inget tempel i Edens lustgård – bara ett frestelsens träd. Vår Fader, som bor i himlen, och Hans Helighet, som kallar sig *Kyrkans Fader*, är lika separata som solen och månen. Deras distinkta bilder kombinerades till en enda fabricerad gudstjänstpraxis av dessa korrupta, opportunistiska och fåfänga män som sökte makt och kontroll över andras resurser. Jag har sett deras hemligheter med egna ögon. Genom tidigare social status, rang och privilegier har jag umgåtts med de mest ondskefulla och intrigerande av dem. Mina generösa och fortsatta bidrag till kyrkan höll dessa pompösa, hycklande och parasitiska män borta – och särskilt borta från mina mer *tvivelaktiga* alkemiska verk. Jag kanske inte har läst Skriften, men jag har religiöst suttit i kyrkans predikningar med min kära Sophia, tillräckligt länge för att minnas skriftens predikningar. Och ett minne som står tydligt i mitt minne är just detta bud: '*Ta inte Herrens, din Guds, namn förgäves.*' Nu frågar jag dig detta, Lasarus. Om en man är fåfäng nog att insistera på att han kallas Hans Helighet och påstår att han är Kristi högsta ombud, och att *endast* genom hans kyrka kan andra finna rätt botgöring, avlösning och återförening med Herren – har han inte fel för det?" Medici gick närmare Lasarus och frågade annorlunda: "Om fåfänga och fromma män tar det på sig att tala i Herrens namn, gör de då inte genom sådan fåfänga det?" på samma sätt missbruka Herrens, din Guds, namn? Är det inte tydligt nog?"

Lasarus svarade, skakade på huvudet och vände sig bort. "Kanske förvränger du betydelsen till dess ursprungliga avsikt."

Ännu fler plankor knarrade i skeppets skrov.

Medicci fortsatte sitt budskap ytterligare: "Herren känner mitt hjärta, Lasarus, vilket är just därför jag fick Himlen. Och Herren känner likaså de ondas hjärtan, som genom ingripande kan planera att komma mellan Gud och människa, medan de påstår sig vara den enda vägen till Himlen – en väg som endast *rättmätigt* förtjänas genom tionde, blod, svett och lidande. Dessa män är monster och skulle ivrigt och med största säkerhet dricka era barns utspillda blod för att stilla sin omättligen törst efter makt och kontroll med en omättlig och monstros fåfänga. Det har alltid varit så, och ska för alltid vara det – det är dess natur – att Ondskan förblir ond, medan 'god'. Sannerligen, precis som Ondskan med bestämdhet förkunnar att vara den enda vägen till frälsning."

Medicci upptäckte den växande irritationen i Lazarus öga och filterade plötsligt hans *färgstarka* åsikter – han förfinade ytterligare sin föreläsning, blandade vetenskapliga observationer och undersökningsmetodik med religiös övertygelse och tidigare praxis för att formulera sina egna logiska slutsatser. "Så vitt jag minns var det varken en börda som jag lade på mina egna axlar, eller en som jag lätt kunde göra mig av med, av egen fri vilja, utan att förlora all ur sikte den onda sanningen. Och sannerligen fann jag det ytterst förskräckligt att kyrkan uppförde sig på ett exakt sätt som är strängt förbjudet enligt den heliga skrift. I sina tvetydiga handlingar hade kyrkan alltid befallt att ingen person skulle ärva, åtrå eller vårda något på jorden, förutom chansen till en plats i himlen, precis som kyrkan åtrådde och ärvde all slags jordisk rikedom i form av insamlade tionden, som den generöst delade ut bland sitt stora prästerskap av påvliga ombud. Som en lärd man med disciplin och strikta studier kunde jag inte lätt bryta mot mina egna plikter och noggranna observationsmetoder och samtidigt ignorera de negativa effekterna av den praktiserande kyrkan. Inte heller skulle jag blunda för de många orsakerna till rädsla, fattigdom, lidande och död, som inträffade i överflöd under dess hänsynslösa styre. Jag kunde inte—jag skulle inte. Och för det, som du med rätta har anat i mig, är förbittring ett kors som jag alltid kommer att bära."

Skeppet krängde plötsligt och lutade i en brantare vinkel, dess skrovplankor splittrades och sprängdes mellan strandstenarna och allvaret i dess skiftande vikt, så Lazarus satte sig upp och höjde ögonbrynen mot Spectre. Skeppet stabiliserades när en ny tystnad lade sig. Medicci korsade armarna över bröstet och fortsatte, som om skeppet aldrig rörde sig. "Som ytterligare ett fint exempel på påvlig praxis, där kyrkan rånar de fattiga för sin egen vinning; jag såg en gång en förgylld prästvagn på torget, utrustad

med sex spända hästar och en alltför fyllig kusk. Vagnen stod orörlig framför en skomakarbutik, dess interiör fylld med fint tillverkade skor. Till en början tänkte jag föga på ögonblicket; och jag kunde ha fortsatt min väg om inte en av hästens speciella märkesteckningar fångat mitt öga. Nyfikenheten tog överhanden; så jag korsade vägen för att bättre undersöka djuret och, eftersom jag fortfarande var osäker på dess identitet, ropade jag på det. Hästen spetsade öronen och fick syn på mig. En fin och snäll sådan var han. Han hette Barlow – Magdalena hjälpte till att namnge honom när han bara var ett föl. Barlow skötte regelbundet trädgårdarna för en bondefamilj som bodde på Stephans föräldrars tidigare marker. Ändå förväntade jag mig inte att Barlow skulle kämpa så ivrigt mot hans begränsningar, att han till och med skulle skrämma de andra hästarna och få kusken att gå i raseriutbrott. Kusken slog sin piska mot mig och skrek högt så att till och med påven i Rom skulle höra. Sedan slog han djuret tills munnen löd av skum." Medici suckade. "Sedan den morgonen har jag alltid ångrat mitt, att jag ropade på Barlow som jag gjorde. Jag förväxlade sannerligen bara djuret med kanske spridda minnen från trevligare och ungdomligare år, sedan de var döda och borta." Anden nickade. "Sannerligen, mycket godhet gick förlorad i skuggorna av de där bistra dagarna, där det verkade som om till och med lastdjuren var som ynkliga skal av sina forna jag."

"Ändå finns det fortfarande mycket godhet i världen; och dagarna förblir aldrig mörka." Lazarus anmärkte: "Detta framgår tydligt av Skriften. Har ni inte läst sådana verser, herre?"

Medici ryckte slappt på axlarna och drog fram ett svagt flin i mungipan. "Jag hade tänkt – när jag fann tid. Tyvärr fick jag slut på tid – när jag dog."

Han höjde på ögonbrynet och erkände: "Jag hade faktiskt ett exemplar av skrifterna i mitt bibliotek vid den tiden. Det gick i arv till mig genom familjen Medici. Det var ganska stort, gammalt och tungt, med utsmyckade sömmar och snäva sömmar på bindingarna.

Bladen var fyllda med färgglada målningar och inskriptioner. Jag fick höra att det var ett av endast tre som skapats av *nordiska* benediktinermunkar i den italienska regionen Umbrien. Jag samlade det att ha varit den äldsta boken i min familjs bibliotek, som var ganska omfattande på den tiden."

Lazarus sänkte en orolig blick mot golvplankorna innan han frågade Medici: "Och med en så vacker bok minns du inte ens en enda vers från den?"

"Jag fann aldrig en ledig stund." Hans uppträdande förändrades plötsligt med ett flin. "Ändå tjänade den ett värdefullt syfte, även om den aldrig öppnades; helt enkelt tack vare sin plats på hyllan." "Dess plats?"

"Javisst. Det var den första boken i hyllan, placerad längst till vänster och precis nära, och i nivå med, en kort, hetsig, nitisk italiensk kvinnas syn nära ingången till"

mitt studierum."

"Sofia?"

"Nej. Hennes adoptivmamma – hennes blodsfast. Och den där uråldriga familjeboken var det första hon religiöst lade märke till, och hon kommenterade den varje gång hon gick förbi." Den där omsorgsfullt placerade och öppnade boken tömde elden från hennes ögon *varje gång* tid, innan hon satte sin fot i mitt arbetsrum. Hon var ett rättfärdigt lejon på vägen, och ett tolerant lamm på vägen." Medici fnissade. "Med tiden gjorde skrifterna väl i att skydda mig från min svärmors svavelaktiga iver."

"Hon beundrade boken mycket, verkar det som."

"Jaså, verkligen. Det var mycket äldre än hennes familjeskrifter."

"Ändå bad hon dig aldrig att se inåt – att se dess ord, bilder och sidor?"

"Inga."

"Har hon någonsin frågat om *du* läste ur boken?"

"Aldrig i förbifarten."

"Hon uppfattade helt enkelt att du läste från den eftersom den fanns *där*?"

"Ja", lyckades Medici få fram ett skratt mellan två.

Lasarus reflekterade förbryllat innan han föreslog: "Det verkar som om hon behövde stänga och lämna skrifterna liggande *mer* än du behövde flytta dem och använda dem."

De brast båda ut i skratt.

"Min mor var förstas inte så lätt övertygad", betonade Spöket. "De två var som natt och dag. När hennes gäster vågade sig förbi arbetsrummet och fick syn på den gamla tome, frågade de alltid om det. Varpå min mor troget svarade: "Den där specifika bindningen tillhör ingen annan än *Tvivlande Thomas* själv."

"Från aposteln, Tomas?"

"Precis samma sak. Och när hon oroade sig för mig kallade hon mig alltid vid det namnet, särskilt under mina mer djärva dagar som ung och envis pojke. Hon kallade mig så ofta att hennes gäster felaktigt refererade till mig som Mäster *Thomas*, snarare än Mäster Gregory. Det var ganska oroande ibland – och så var det." Anden suckade och stirrade ingenstans, reflekterande över intima minnen från århundraden som gått.

Han gick lite fram och tillbaka, reflekterade lite mer och fortsatte slutligen: "Som före detta klosterväktare, med tillgång till ett helt klosterskriptorium, måste jag erkänna att du säkerligen är mer bevandrad i bibliska seder än jag; jag talar dock bara om kyrkan på sådana sätt som passar in i dess historiska händelser. Jag ljuger inte för dig i det avseendet. Och inte heller bär kyrkans många bekända seder och de olika historieböckerna falskt vittnesbörd mot sig själva – alla berättelser och uppteckningar delar samma sanning. Således, precis som

du känner Skriften väl, jag är lika lärd i historia, och särskilt i krigskonsten, och i de många händelser som formade kyrkan.”

”Liksom din obestridliga historiska redogörelse för 'förhärlicade larverhögar' – var det också en del av din *lärd* kyrkohistoria, Medici?”

Anden kämpade mot ständigt förvridna munterhetsuttryck innan han samlade sig. ”Tja, inte exakt. Men för att vara tilltalande, för en annars hopplöst torr sak som kyrkan, så tillför sådana uttryck en nyans av färg, eller hur?”

Lazarus himlade med ögonen. ”Du uttryckte bara svarthet. Är *svart* en nyans?”

Medici fnissade och gav delvis upp sin frihet att uttrycka sig okontrollerat. ”Mycket väl då, kanske var jag lite gränslös med min tunga; förlåt mig. Jag ska göra det.”

inget ytterligare försök att förmedla Skriften, eftersom jag inte är lika bevandrad i den som du är. Ändå måste jag tillåtas att uttrycka mina åsikter om kyrkan utifrån en rent historisk uppfattning, även om du inledningsvis kan vara emot vissa delar av dem.”

Lazarus ryckte på axlarna och höll villkorligt med: ”Så länge ditt förakt för kyrkan inte är så bländande starkt.”

”Tja, det var de verkligen, på oändliga sätt—”

Lazarus kisade ner blicken och avbröt honom.

Spöket stack upp fingret i luften, flinade och avslutade artigt sin avsedda deklARATION; ”Men för er skull ska jag stryka allt omnämmande av *maskar* och fullständig *avsky* för rovgirig fromhet från mina kommunikeer och vänligt förmedla till er, kanske en mer tilltalande version av kyrkohistorien – som jag tydligt minns den, förstår ni.”

”Kanske en mer tilltalande version av – något *annat*?” Lazarus antydde ett ämnesbyte. ”Kanske kanske mer om din kära Sofia?”

”Jaså då. Kanske jag får berätta för dig när jag först bad Sophias adoptivföräldrar om hennes hand i äktenskap? Ska jag berätta om den där fruktansvärda händelsen, komplett med dess alldeles egna, *'Don-boken'*?”

Lasarus spetsade öron och han lutade huvudet som en nyfiken hunds. *'Daniels bok'*, menar du?

Medici skrattade. ”Ja, precis. Sophias moster skällde likadant. Det var ett ganska opassande ögonblick för mig; men ändå ganska humoristiskt och händelserikt.”

”Jag skulle vilja höra talas om det”, medgav Lazarus med ett återupptaget leende och samlade sig.

”Då ska jag berätta det för dig – kanske på vägen till Italien. Jag antar att du kanske gillar att återberätta det.”

”Det är jag säker på”, svarade Lasarus.

Ännu ett knakande ljud dånade genom träskrovet, följt av ljudet av en plötslig vattenrusning under däck – fortfarande fastknust mot klipporna hade fartyget äntligen gett sig över för havet.

Träet stönade och sprakade, och däckets lutade bara lite mer. Båda sökte efter det oändliga södra havet och stjärnorna. En stadig vind blåste och bar med sig doften av havets saltlake. Ljudet av obrutna vågor slog och gurglade under dem och slog sitt skum mot skeppets skrov. Lazarus bröt tystnaden mellan dem. "Du sa att havet kanske är djupare än molnen är, där uppe", sa Lazarus. "Är det ännu djupare än stjärnorna är, där uppe?"

"Själva himlavalvet? Jag skulle nog inte tro det", svarade Medicci.

"Har du någonsin flugit till stjärnorna?"

Spöket skrockade. "Naturligtvis inte. Och jag skulle inte våga riskera det, av rädsla för att bli upptäckt av alla änglar som finns. Det finns ingenstans att gömma sig där uppe", sa Medicci och nickade uppåt. "Min plats är här nere, där jag letar efter Helvetet – och efter min Sophia."

Högt och lågt har jag sökt – från bergstoppar till havsbottnar." Anden tittade rakt på Lazarus och log. "Men jag litar på att mitt sökande nu är över, med dig som min guide." Sedan tittade han på havet och grimaserade. "Och jag avskydde verkligen att söka på havsbottnarna. Hemska och outgrundliga havsdjur simmar i dess stupande dalar av evigt mörker."

"Även sjömonster?" frågade Lazarus.

"Särskilt så", bekräftade Medicci. "Jag har sett stora monster lura i de djupaste groparna: Vita jättar med massiva huvuden och utan kroppar; och många långa och lösa ben utgick från det – ben så oerhört långa att de kunde ha sträckt sig över hela längden på det största oceanfarande handelsfartyget. Och jag har sett enorma spöklika kroppar utan huvuden, som verkade vara inget annat än massiva badhattar fyllda med långt, böljande hår – glödande hår som dödade sitt byte. Jag såg också massiva, tandlösa havsfladdermöss med gapande munnar och långa stjärtar. Och en gång råkade jag på en vidsträckt havsbotten av jättemusslor; den största av dem kunde ha slukat hela två män i sitt abrupt slutna skal." Medicci fnös och grimaserade och tillade: "Sen fanns det de där bleka och hemska huvudsakerna—" Han rös i uttrycket fortsatte, "— de var som svävande huvuden, med rader av oregelbundna tänder; och deras överdimensionerade ögon och gapande munnar upptog nästan hela deras varelse. Storögda, mångtandade huvuden, det var de. Samla, om ni vill, en undervattensvärld, svart som beck, och fylld av vildsinta och glupska, glödande och svävande huvuden."

"Det finns monstruösa huvuden i havet", frågade Lazarus, nu fullständigt fångslad av Mediccis fantastiska beskrivningar av sådana utåt sett groteska och titaniska, oceaniska egenheter.

"Tja, de var inte lika monstruösa som de andra havsmonstren."

Lazarus svepte över skeppets trasiga däck. "Var de ännu större än Edens juvel?"

Medicci kanske bleknade av en antydning till förlägenhet innan han visade upp ett mellanrum på ungefär fem centimeter mellan fingrarna och erkände: "Tja, de är – så här stora; men de är verkligen fruktansvärda till utseendet med sina till synes ofullständiga jag – mycket oproportionerliga – och spöklika till allt sätt och utseende, ungefär som jag själv. Kan du föreställa dig det? Fruktansvärda var de. När jag först stötte på dem trodde jag att jag hade vågat mig nära helvetets portar, eftersom de verkligen inte gjorde ser ut som något av Herrens underbara plan. Ändå förstod jag fel – de var inte från helvetet. Ändå kan även spindlar vara vackrare i deras sällskap, eftersom "Spindlar har urskiljbara kroppar och kapabla ben. Ändå, svävande huvuden, utan kroppar eller ben?" Medicci skakade ogillande på huvudet innan han kastade en blick mot stranden. "Det är lite som de där grottsyrorna – stora, långa ben som verkar bära en alltför liten kropp för en vanlig syrsa. Det finns ingen ordentlig balans i deras kroppsdelar." Han rös igen. "Det är irriterande, på ett konstigt sätt."

Eljo funderade nu över den till synes märkliga föreställningen om ett spöke, tidigare disciplinerat i fysionomi, som lider av en fobi för observerade organiska disproportioner eller anatomiska grotesker. Han spetsade läpparna för att begränsa den munterhet som började värma honom inifrån. Sedan vände han sig bort och bet sig i läppen innan han konfronterade Medicci på ett till synes allvarligt och oroligt sätt. "Men tänk om ett av de där små huvudsakerna kastades mot dig, Medicci?"

Spectre vände sig om och nickade och sade kallt: "Då skulle de vara tvungna att dö."

"Huvudgrejerna? "

"Nej", skällde spöket; "Vem som än kastade den på mig!"

Lazarus kvävdes och gav upp till fullständig munterhet, böjde sig dubbel och tappade balansen. *Knack! Plask!* En stående del av balustraden kollapsade ner i havet, och om inte Medicci plötsligt hade gripit tag i den släpande Eljo, kunde Lazarus ha fallit huvudstupa överbord. Anden släpade en ödmjuk Lazarus tillbaka ombord på fartygets däck.

Lazarus reste sig upp. "Ändå är du en ande; saken vill gå rent genom dig."

Medicci släppte honom lös. "Icke desto mindre; det ska bara hända en gång. Och jag ser inget humoristiskt i vad du kan tänkas föreslå."

Lazarus samlade sig. "Förlåt mig, Medicci. Jag var bara—"

”Ja, jag vet; och du är inte den första som tycker det är humoristiskt. Men kom ihåg att den siste levande mannen som kastade en grottgräs på mig blev min längsta patient under den korta säsongen.”

Lazarus lugnade honom med ett stelt, halvt undkommit flin: ”Jag ska inte göra något sådant, Medici. Och jag tackar dig för att du fångade mig.”

Medici blinkade och ryckte på axlarna. ”Jag trodde verkligen att du behövde en släng av havsvatten; men jag fångade bara min Sophia när du föll; eftersom du nu står mellan mig och henne.”

Lazarus log och nickade. ”Ändå står jag i skuld till dig.”

”Det är nog bra”, svarade Medici, knäppte händerna mot sin skrud och gungade bakåt på hälarna.

Lazarus betraktade den saknade delen av balustraden och det upprörda havet nedanför, och hans tankar gled tillbaka till tidigare och enklare dagar. Han mindes ett särskilt komiskt ögonblick där han, Miguel och Thateus var tillsammans i Brunnhålet och sköljde utjänta vinfat från klostret. Miguel hoppade i vattnet och ropade att en Havsmonstret hade tagit tag i honom. Och trots att han visste att Miguel låtsades, eftersom han var välbekant med varje hålighet och springa i den lilla Brunnhålsgrötan, skyndade Thateus sig att rädda Miguel från det förmodade Havsmonstret och skällde ut Lazarus för att han inte gjorde någonting för att rädda Miguel från säker död. Lazarus fnissade, för evigt generad för sina lättlurade och busiga katakombkamrater. Han lyfte blicken mot stjärnhimlen.

”Vad är det?” frågade Medici och kisade misstänksamt.

”Det är ingenting av dig”, erbjöd Lazarus och viftade avfärdande med handen. ”Jag erinrade mig bara ett ögonblick som länge varit.” Han nickade och utvecklade: ”En gång trodde jag att världen var mycket mindre än den verkligen är. Det var mer angenämt när jag tyckte att den var liten.”

”Hur kom du fram till att det är mindre än det är?”

”Tja, jag trodde en gång att fåglar kunde flyga tillräckligt högt, till och med för att nå himlen.”

Han ryckte på axlarna och erkände: ”Jag vet att de inte kan, men jag ville ändå tro det.”

Medici flinade. ”Och hur kan du vara säker på att fåglar inte kan flyga till himlen, Lazarus?” Han öppnade armarna och tittade kort uppåt. ”Har du flugit så högt och långt att du har inspekterat varje del av himlen?”

Lazarus granskade Medicis ögon innan han svarade: ”Jag kan vara lika säker på det som du, med din liknande övertygelse om att dina monster inte kom från helvetet, Medici. Har du sökt så djupt och långt att man har inspekterat varje del av havet?”

”De är inte *mina* monster”, svarade Medici med ett flin. ”Ändå kanske vi kan vara det,

i stort sett säker på båda begreppen.” Han nickade och berömde Lazarus; ”Det finns verkligen en urskiljande och medveten alkemist som lurar inom dig.”

”Och med tanke på din balans mellan tro och tvivel tror jag att du också kan bli en utmärkt munk”, förmedlade Lazarus i förbifarten medan han gick mot mitten av skeppets däck. Medici följde efter.

De steg över splittrat bråte och rörde sig in i en glänta nära ingången till lastrummet. Lazarus stannade och slöt ögonen. Medici gick runt Lazarus. Han såg honom dra ett djupt andetag och elegant luta huvudet upp och ner, och från sida till sida. Och utifrån och inom honom hämtade Lazarus tydlighet och riktning från en Eljos skarpa orienteringsförmåga, över vilken han samtidigt lade de obefläckade minnena av klosterkartorna. Han vände sig om och öppnade ögonen mot sydöstra havshorisonten. Medici fick syn på hans nu vidgade pupiller; och deras skenbara svarthet dränerade nästan all blå nyans från Lazarus ögon. ”Vi ska hitta vår nya kurs i den här riktningen”, sa Lazarus och pekade mot havshorisonten. ”Ska vi gå?”

Medici kontrollerade honom – han tittade upp mot himlen, lokaliserade polstjärnan och följde stjärnbildernas läggning allt längre ner, tills hans blick föll parallellt med Lazarus pekfinger, och exakt i hans beräknande riktning mot den avlägsna ön Korsika. Han spetsade läpparna och skakade på huvudet. ”Och du vågar anklaga mig för häxkonst, när jag bara hämtade en hare? Hur navigerar du så perfekt med slutna ögon?” Lazarus log och slog upp vingarna. ”Du är inte den enda av oss med en förmåga; som inte är häxkonst.”

Spöket suckade. ”Vagt nog; bra vändning.”

Lazarus frågade: ”Ska vi sätta kurs mot Korsika?”

Medici sträckte ut en hand mot himlen. ”Uppåt och framåt, med Guds nåd; lys upp vägen, broder Lazarus.”

Lazarus strålade, vände sig om och vecklade ut sina vingar.

Tillsammans övergav de vraket och gav sig ut i natthimlen, och cirkulerade bara en gång innan de avsiktligt skar ut en kurs mot havet. Edens juvel sjönk i fjärran; Frankrikes länder försvann; och under ljuset från en nymånes uppgång jämnade sig den vågiga havsytan så småningom ut till en skimrande skiva av rökt glas. Ännu högre klättrade de, tills Leonbuktens vidsträckta vatten tycktes uppsluka hela världen, återigen, som bara Noah kunde ha vetat. Men även med vattnets karaktärlösa havslandskap och oändliga horisont vacklade den vandrande Eljo och det kallt beräknande Spectre aldrig från sin luftiga kurs mellan jorden och himlen. Tillsammans tjänade de som en oumbärlig uppsättning instrument, till och med för att konkurrera med...

de mest anmärkningsvärda navigationsverktygen för alla skeppskaptener. De var som en högtflygande kompass och sextant, som seglade rakt över en bräckt avgrund av havet.

Hur onaturligt och begåvat ett sådant par kompletterande följeslagare än kunde ha framstått, hade Lazarus och Medici ännu inte upptäckt att Ödet snart skulle kräva av dem omätlig ansträngning och oöverskådlig tid för att ångra det som sedan dess hade gjorts mot världen. Emellertid hade den avgörande punkten i historien ännu inte inträffat för dem – eller mänskligheten för den delen.

[Slut på **bok 1: Uppståndelsen**]

Detta litterära verk skapades uteslutande i dedikation till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~